Κυριακή Δ' Νηστειών: "Πιστεύω, Κύριε, βοήθα με στην απιστία μου" (Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom (†))

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 5 Απριλίου, 2019

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, ὅπως καὶ σὲ ἄλλα σημεῖα τῆς Καινῆς Διαθήκης, βλέπουμε νὰ ἔρχονται ἢ νὰ φέρνουν στὸν Κύριο ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἰάσης – τῆς ἴασης ἀπὸ σωματικὲς ἀσθένειες, ἀπὸ τὴν δυστυχία, ἀπὸ τὸν πόνο, τὴν ἀγωνία τῆς ζωῆς. Καὶ κάθε φορὰ ὁ Χριστὸς τοὺς λέει, «Πιστεύεις ὅτι μπορῶ νὰ τὸ κάνω αὐτό;». Καὶ σ’ αὐτὴν τὴν περίπτωση, ὁ ἄνδρας ποὺ ρωτήθηκε ἀπὸ τὸν Κύριο ἂν πιστεύει σὲ σχέση μὲ τὸν ἀσθενὴ υἱὸ του εἶπε, «*Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μοι τῇ ἀπιστίᾳ μου*». Ἀλλὰ ἐὰν πιστεύουμε ὅτι ὁ Χριστὸς ὁ Κύριός μας ἔχει τὴ δύναμη νὰ σώσει, ὑπάρχει κάτι περισσότερο σὲ αὐτό. Ἐπειδὴ εἶναι ἀναμενόμενο νὰ πιστέψουμε ὄχι μόνο στὴν Θεϊκὴ δύναμη, ἀλλὰ στὴν Θεϊκὴ **συμπόνια**.

Τὸ κείμενο τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου μᾶς μιλάει γιὰ τὸ **ἔλεος**. Ἔλεος σημαίνει τρυφερότητα, φροντίδα, ἀλλὰ πέρα ἀπ’ αὐτό, ὑπάρχει αὐτὴ ἡ σπουδαία, καὶ κατὰ ἕναν τρόπο τρομακτικὴ λέξη, «συμπόνια», ποὺ σημαίνει ἑτοιμότητα, καὶ πράγματι ὄχι μόνο ἑτοιμότητα ἀλλὰ τὴν πραγματικότητα νὰ ὑποφέρει κανείς, ἀναλαμβάνοντας μαζὶ τὸν πόνο ἑνὸς ἄλλου προσώπου. Καὶ αὐτὸ εἶναι ποὺ στὴν πραγματικότητα ἔκανε ὁ Χριστὸς μὲ τὴν Ἐνσάρκωσή Του. Δὲν ἐνδύθηκε μόνο τὴν ἀνθρώπινη φύση σ’ ὅλη τὴν ἀδυναμία της, ἀλλὰ ὅλο τὸν πόνο, τὰ βάσανα, τὴν ἀγωνία τοῦ καθένα ἀπὸ ἐμᾶς. Καὶ ἐὰν στρεφόμαστε σ’ αὐτὸν ζητώντας Του νὰ μᾶς θεραπεύσει, νὰ μᾶς βοηθήσει, αὐτὸ ποὺ ἀληθινὰ θέλουμε νὰ ποῦμε εἶναι, «Πιστεύω, Κύριε, ὅτι ἡ ἀγάπη Σου εἶναι τέτοια ὥστε δὲν ὑπάρχει πόνος τοῦ νοῦ, καμιὰ ἀγωνία τοῦ νοῦ, κανένας σωματικὸς πόνος ποὺ νὰ μὴν συμμετέχεις. Ναί, Ἐσὺ σταυρώθηκες, δὲν μοιράστηκες μοναχὰ τὸν θάνατό μας, ἀλλὰ τὸν πόνο ποὺ καίει σὲ κάθε καρδιὰ καὶ ξεσχίζει κάθε μέλος τοῦ σώματος». Μποροῦμε νὰ στραφοῦμε στὸν Θεὸ ὅταν βρισκόμαστε σὲ ἀνάγκη καὶ νὰ ποῦμε, «Κύριε, ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν συμπόνια Σου. Πιστεύω ὅτι ὅποτε ὑποφέρω, δίκαια ἢ ἄδικα, ἀπὸ δικό μου φταίξιμο ἢ ὄχι, Ἐσὺ ὑποφέρεις μαζί μου, μοιράζεσαι τὴν ἀγωνία μου· καὶ ἡ ἀγωνία Σου εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν δική μου, ἐπειδὴ γνωρίζεις περισσότερο ἀπὸ ἐμένα, τί θὰ μποροῦσα νὰ εἶμαι στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα.»

Καὶ ἔτσι ὅταν ἔχουμε ἀνάγκη τὸ θεῖο ἔλεος ἢ τὴ θεία βοήθεια, ἂς μὴν στραφοῦμε ἁπλὰ σὲ Ἐκεῖνον γιὰ νὰ τοῦ ποῦμε, «Κύριε, βρίσκομαι σὲ ἀνάγκη καὶ ἔχεις Ἐσὺ τὴ δύναμη», ἂς στραφοῦμε καὶ ἂς ποῦμε, «Γνωρίζω, Κύριε, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα, πόνος, ἀγωνία ποὺ νὰ μὴν μοιράζεσαι μὲ μένα· λατρεύω τὴν ἀγάπη Σου, γονατίζω

μπροστὰ στὸν σταυρό Σου, δέχομαι τὸν τρόμο νὰ μοιράζομαι μὲ Σένα τὸν πόνο μου, ἐπειδή, πιστεύω τόσο βαθιά, ἐξ ὁλοκλήρου στὴν συμπόνια Σου, δώρισέ μου νὰ μοιράζομαι τὴν ὁλότητά Σου». Ἀμὴν.

(Πηγή καί Ἀπόδοση Κειμένου: agiazoni.gr*)*